

res ab æstu abortos cum rosaceo aut simplici oleo irrigatur. Erumpentes quoque in capite papulas cum vino exerit. Vulneribus denique, quæ ad syderationem spectant, cum polenta imponitur.

De Portulacâ syluestri. CAP. LI.

Portulaca syluestris cognominata, foliolis est quàm antè memorata crassioribus atque densis. Locis petrosis nascitur: interdum & in hortis. Folia verò habet oleæ, sed minora multò, verùm plura eaque tenera: cauliculos rubicundos, ab vna radice frequentes, in terram inclinatos: qui quidem commanueati, succulenti percipiuntur, viscosi & subalfo-gustu. Vim obtinet calfactoriam, acrem & exulcerantem: ac strumas quoque cum axungia imposita discutit.

De Asparago. CAP. CLII.

ASPARAGVS in petrosis natus, quem Amyacanthum vocant, vulgaris est notitia. Huius cauliculus leuiter decoctus & pro cibo sumptus, ventrem molli, vriinamque ciet. Radicum autem decoctum epotum, agrè meientibus, regio morbo laborantibus, nephriticis & ischiadicis auxiliatur: iridèmq; morsis à phalango, siquidem ex vino decoquatur. Sic & dolore dentium infestatis proficit, si modò decoctum super affecto dente contineatur. Semen quoque

quoque potum, ad eadem valet. Aiunt & canes si asparagorum decoctum hauserint, e-mori. Asparagum quoque altilem nasci prodidère nonnulli, si quis arietis cornua contusa defoderit: quod tamen mihi probabile non est. Altilis autem hic asparagus, frutex est ramosus, foliis numerosis, longis, fœniculo proximis: radice rotunda, grandi, tuberculum habente. Huius cauliculus ex vino albo tritus, renum dolores sedat. Coctus autem assulve asparagus in cibo sumptus, urinæ stillicidium difficultatémque ac dysenteriam mitigat. Eiusdem radix in aceto aut vino decocta, luxatos artus mulcet. Cum ficibus autem ciceribúsvē decocta sumptaque, regium morbum sanat, & coxendicum cruciatus, urinæque stillicidium leuat. Cæterùm amuleti ratione alligata radix, itémque haustum ipsius decoctum, partum impediunt, sterilitatémque inducunt.

De Plantagine. CAP. CLIII.

PLANTAGO duûm est generum: minor enim vna est, maior altera. Ac minor quidem, foliis prædita est angustioribus, minoribus, mollioribus, læuioribus ac tenuioribus: cauliculis verò angulosis ad terram inclinatis: floribus autem pallidis, ac femine summis caulibus emicante. At maior, & amplior lætiórque est, & latifolia, in

P. j.

oleris vsũm apta. Caulis huic angulosus, subruher, cubiti altitudine, à medio ad verticem tenui semine circumdatus. Radices sibiacent teneræ, hirsutæ, candidæ, digitali crassitudine. Nascitur in paludibus, sepibus ac locis vlginosis. Maior porrò, efficacior est. Vim habent folia exiccatoriam & astringentem. Quare omnibus malignis, elephantiasin comitantibus, fluxioni opportunis fordidiisque vlceribus illita cõueniunt. Cohibent & sanguinis eruptiones, nomas, carbunculos, herpetas & epinyctidas. Vetera quoque & inæqualia vlcera cicatrice obducunt, Chironia lanant, & sinus agglutinant. Morsibus canis, ambustis igni, inflammationibus, parotidibus, panis, ac strumis quoque & agilopiis cum sale imposita profunt. Coctum verò olus cum sale & aceto sumptũ, dysentericis cœliacisque subuenit. Datur & in locum betæ, cum lenticula coctum. Exhibetur & herba decocta ad aquam intercutem, cui leucophlegmatix nomẽ est, post siccorum alimentorum esum: ita tamen vt media cibus interueniat. Comitibus quoque & suspiriosis data proficit. Foliorum succus oris vlcera repurgat, si subinde colluatur. Cum Cimolia aut cerussa, erysipelatis medetur: fistulis infusus auxilio est: prodest & ad auriũ dolores atque ophthalmias,

mias, seu instillatus, seu in collyria additus. Sanguinantibus quoque ginginis, & sanguinem supernè reicientibus, potu confert: clystere verò dysentericis infunditur. Contra tabem datur in potu: aduersus strangulationes vuluæ subditur in vellere, quemadmodum & si vulua rheumatismo laboret. Semen ex vino potum, alui profluvia & sanguinis excreationes sistit. Decocta radix seu colluta, seu commanducata, dentium dolores sedat. Eadem cum foliis, ad vesicæ renūque vlcera in pallo datur. Cæterùm ferunt ternas radices cum vini ternis cyathis & aquæ pari modo, tertianis febribus, itēque quaternas, quartanis auxiliari. Sunt & qui radice vinculo è collo suspensa amuleti instar vtantur, ad strumas discutiendas.

De Sio. CAP. CLIIII.

SIUM aquaticum, frutex est pusillus, qui in aquis inuenitur, rectus, pinguis, foliis hipposelino similibus, sed minoribus & aromatici odoris: quæ quidem seu cocta, seu cruda, esu calculos rumpunt & eiiciunt: vrinæ quoque cient, ac menses & partus extrahunt, dysentericisq; in cibo profunt. De eodem Sio agens Crateuas, herbam esse tradit fruticis specie, exiguam, foliis præditam rotundis, quàm mentæ maioribus, nigris, pinguis, & ad crucam accedentibus.

P. ij.

De Sisymbrio. CAP. CLV.

SISYMBRIVM (alij serpyllum syluestre
 vocant) in solo inculto nascitur, menta
 hortensis similitudine, sed latioribus foliis,
 atque odoratius: quod quidem coronis in-
 feritur. Calfaciendi vim habet: ac semen
 quidem ex vino potum, ad vrinæ stillicidia
 & calculos conuenit, itémque tormina &
 singultus sedat. Folia verò contra capitis
 dolorem fronti ac temporibus imponun-
 tur. Valent & aduersus vesparum apúmque
 ictus. Cæterùm vomitiones quoque potu
 cohibent.

De Sisymbrio altero. CAP. CLVI.

Sisymbrium alterum sunt qui cardami-
 nen, alij sion etiam appellant. Est verò her-
 ba aquatica, quæ in iisdem quibus sion locis
 prouenit: Cardamine idèd nonnullis dicta,
 quòd gustu cardamum, id est, nasturtium,
 repræsentet. Folia primùm rotunda pro-
 deunt: augescencia verò, erucae modo fin-
 duntur. Porrò exalfacit, vrinæ mouet, ac
 crudum etiamnum estur. Purgat etiam len-
 tiginēs, ac vitia cutis in facie à Solis ardore
 contracta nocte tota impositum, & maturi-
 nò detractum.

De Crithmo. CAP. CLVII.

CRITHMON, seu, vt alij, Critamon, fru-
 ticoſa est herbula, foliis vndique densa,
 cubiti

cubiti fermè altitudine, in petrosis & maritimis nascens, foliis referta pinguibus & albicantibus, portulacæ folia referentibus: crassioribus tamen atque longioribus, salsoque gustu. Flores verò gerit candidos, ac fructum ceu libanotidis mollem, odoratum, rotundum: qui quidem siccatus, dehisceat, intusque ceu tritici granum habet: radices autem digiti crassitudine tres aut quatuor, odoratas, & iucundi saporis. Porrò radix, semen & folia, incocta vino, potu agrè meientibus & regio morbo laborantibus auxiliantur, mensèisque cient. Cæterùm crithmon crudum costùmve estur oleris in modum, ac in muria quoque seruatur.

De Coronopode. CAP. C XVIII.

CORONOPVS oblonga herbula est, humistrata, cui folia sunt incisuris diuisa: atque hæc quidem oleris quoque modo cocta estur. Radicem porrò habet tenuem, astringentem, quæ cæliacis in cibo præclare facit. Cæterùm prouenit locis incultis, in aggeribus & secus vias.

De Soncho. CAP. CLIX.

SONCHI duo genera: vnum quidem aegrestius atque spinosius: alterum tenerius molliùsve & esculentum. Caulis angulosus est, intus cauus, interdum & subrubens: folia in ambitu per interualla incisa.

P. iij.

Vis vtriufque refrigeratoria, & modicè fubastringens: vnde æftuanti ftomacho & inflammationibus impofiti profunt. Succus ftomachi rofionem forbitione mitigat, & lac euocat. In vellere autem appofitus, fedis ac vuluæ inflammationibus opitulatur. Tã herba quàm radix impofita, ictis à fcorpione auxiliatur. Eft verò etiã tertius fonchus, itidem tener ac mollis, arborefcens, latifque conftans foliis, quæ quidem caulem in ramos exeuntem diftinguunt: fed & hic ad eadem pollet.

De Seride. CAP. CLXI.

SERIS duùm eft generum, fylueftris & ftictiua. Ex his fylueftris ea eft, quæ & picris & cichorium appellatur: altera, quæ hortenfis eft, & latioris eft folij, & ori gravior. Et hæc quidem rurfum genere duplex: fi quidem vna eft lactucæ fimilior, & latifolia: altera eft anguftiore folio & amarulenta. Omnes porrò refrigerant, astringunt & ftomacho funt vtiles. Coctæ aluum fiſtunt, ſi cum aceto ſumantur. Imprimis verò fyluefres, ftomacho meliores. Quandoquidem in cibo ſumptæ, diſſolutum æftuantemque ftomachum ſolantur. Impofitæ verò cum polenta, ac per ſe quoque, cardiacis funt vtiles: podagris itidem & oculorum inflammationibus auxilio funt. At herba cum radice

radice illita, percussis à scorpione subuenit,
& erysipelatis cum polenta medetur. Cate-
rùm earum succus cum cerussa & aceto lo-
cis iis commodè illinitur, quæ refrigeratio-
nem desiderant.

De Condrilla. CAP. CLXI.

CONDRILLA, quam etiam cichorion
aut serin appellant, folia, caulem & flo-
res gerit cichorij similitudine: qua ex causa
nonnulli seridis sylvestris speciem esse pro-
nuntiarunt. Verùm tenuior tota est. Circa
iplos autem ramulos gummi reperitur ma-
stiches simile, fabæ magnitudine: quod qui-
dem cum myrrha tritum & in linteo oliuæ
instax appositum, menses trahit. Herba verè
cum radice tula, melle adiecto diuiditur in
pastillos: qui quidem diluti, admixto nitro
vitiliginè emaculant. Sed & gummi pilos
glutinat, ac ipsa quoque radix recens eadem
præstat, si intincta eius succo acus pilis ad-
moueatur. Contra viperas etiam ex vino
pota proficit. Quin & ipsius succus cum vi-
no, aut per sese decoctus atque potus, aluum
sistit. Est porrò & aliud condrilla genus, fo-
lio circumroso, oblongo & humi strato,
caule verò succi pleno: radice tenui, vegeta,
leui, rotunda, flauescente, succosa. Caulis &
folia concoquendi vim habent. Succus ve-
rò, in commodos palpebrarū pilos replicat.

P. iiii.